

nabízeli, pustil se pěkně rozehřátý přes Haramici, Černá blata, Sedm zabitejch a Květnou do Rukapáně. Noc byla jiskrná, hvězdy se třepaly jako živé, ale jinak bylo pokojno a ticho, jen snížek pod nohama vrzal jako cín.

Když scházel příkrou, umrzlou a posněženou cestičkou od Černých blat dolů ke Kaňce, popadla pana otce žízeň. Strašná žízeň, která stáhne hrdlo jako šňůrkou a přilepí jazyk na patro, že sotva můžeš promluvit, žízeň, při níž houstnou sliny tak, že jich už nepolkneš. Samou žízní se musel u té Kaňky zastavit, aby alespoň trochu svlažil čípek. A protože byl ve stavu, kdy chmelka rozvazuje jazyk, začal zplna proklínat ten osud, který ho nutí pít bahnitou vodu. Proklínal tak mužně, že probudil líny, dřímající v houfech pod ledem blízko orobincových stébel, jimiž vstupuje pod led vzduchové perlení, rouhal se tak kurážně, až rozehnal hvězdice zkoprnělých kaprů, shromážděných v bahně čumáky k sobě, sakroval tak hromobitně, že probudil i sojky ve smrčí. Najednou, když byl uprostřed toho láteření na vodu, ozval se za ním hlas:

„Co mi plašíš ryby, zrzoune?“

Byltě Alois Karas zrzavý jako liška, i když měl přitom srdce ze zlata. I obrátil se, nemile dotčen, a spatřil na kraji díry, prosekané v ledu, sedět zeleného ohyzdu. Holínkami šplouchal ve vodě, hubu měl holou jako žabí koleno, zato za ušima vlasy dlouhatánské, zknocené a zaneřádné bahnem. V levém koutku křivých úst mu visela stará fajfka, celá žabincem polepená.

„Co je ti do toho, zeleňoure,“ nevrle se utrl pan starý na hastrmana, „já si můžu proklínat, já mám mordyjánskou žízeň!“

To byl i pro vodníka dobrý důvod. Poskočil z ledu na zmrzlou trávu na hrázce, přiblížil se ke Karasovi a zaskřehotal žabím hlasem:

„Ty jsi sládek z Rukapáně, tebe já znám. To tvý pivo, s tím aby lumpy trestal, šelmo zrzavá! Jednou jsem ho vyzunk bandičku ženskejm, když tu na louce sušily seno. Fujtajbl! Hotový patoky, vařený ze starejch březovejch košťat.“